

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะเพราะอะไร เพราะเราเกิดมา เราก็เกิดมาพบพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว พ่อแม่ของเรา ปู่ย่าตายายของเรานับถือพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาทำให้ชาติร่มเย็นเป็นสุขมาได้จนถึงปัจจุบัน แล้วเราก็เกิดมาในวัฒนธรรมของชาวพุทธ เขาจะเกิดในวัฒนธรรมใด เขาก็มีความเชื่อของเขา ความเชื่อของเขามันก็อยู่ที่วาสนาของคน ถ้าวาสนาของคน คนที่มีความเชื่อ ถ้ามีความเชื่อแล้วมีอำนาจวาสนา เขาจะมูมานะปากบั้นของเขาให้ไปถึงที่สุดได้

คุณปลาดี เวลาปลาหมักจะวางไข่เนะ มันต้องกระโดด ทางปลา ปลาหมักต้องว่ายขึ้นไป ทวนกระแสน้ำไป มันน่าสงสารนะ แต่มันก็เป็นการรักษาเผ่าพันธุ์ของมัน

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา ฟังธรรม ฟังธรรม เราเกิดมาเราก็เห็นแล้ว พอเราเห็นแล้ว มันก็อยู่ที่วาสนาของคน วาสนาของคนจะมีความมูมานะมากน้อยแค่ไหน ถ้ามูมานะมากน้อยแค่ไหน

คุณดี เวลาคนเรา เวลาหลงตาทำนพูดเอง คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ เพราะศาสนาพุทธมันมีแต่เรื่องของปัญญา เรื่องของสติ เรื่องของสมาธิ เรื่องของปัญญา มันไม่ใช่เรื่องของการอ่อนวอน เรื่องการร้องขอเอา การอ่อนวอน การร้องขอเอา มันเป็นเรื่องระดับของท่าน ระดับของท่าน เราทำบุญกุศลของเราเพื่อสร้างอำนาจวาสนาเรามี

เวลาคนเราไม่รู้จักเหนื่อรู้จักได้ พระโพธิสัตว์ๆ สร้างคุณงามความดีของตน สร้างคุณงามความดีของตนแต่ละภพแต่ละชาติขึ้นมา สร้างคุณงามความดีของตน เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี แม้แต่ไม่มีถนนหนทางที่จะออกไป พระโพธิสัตว์ก็ยังสร้างคุณงามความดีของท่าน ขวนขวายของท่านเพื่อความดีของท่านไง เพราะความดีของท่านก็เป็นความดีไง

ความดีของเรา เหมือนเรา ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนา เราก็สร้างคุณงามความดีของเรา สร้างคุณงามความดี บุญเป็นอามิสๆ บุญพาเกิด สิ่งที่เขา สิ่งที่เขา มันจะลอยอยู่บนอากาศ สิ่งไหนที่หน่วงมันจะตกลงสู่พื้น หัวใจที่หัวใจที่ปลอดโปร่ง หัวใจที่มีคุณธรรม หัวใจที่สร้างคุณงามความดีมันก็ไปเกิดบนเป็นสวรรค์ พอเกิดบนสวรรค์ เกิดบนพรหม หมกอายุขัยก็กลับมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวียนว่ายตายเกิดวัฏฏะเพราะอะไร เพราะมันยังไม่มีพระพุทธศาสนา ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ตรัสรู้ธรรม

คุณงามความดีๆ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แม้แต่ไม่มีพระพุทธศาสนา มันก็เป็นสังขารอยู่แล้ว แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้ที่ไหนล่ะ

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การทำคุณงามความดีก็ได้ความดี ทำดีมันก็เป็นของวัฏฏะ ความชั่วก็เป็นของวัฏฏะ แต่อริยสัจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ สมภาณี ปัญญาที่ทำให้เราหลุดพ้น วัฏฏะ ออกจากวัฏฏะ ไม่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่ถ้าเป็นคุณงามความดีหรือความชั่วมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เห็นไหม พระพุทธศาสนาประเสริฐ ประเสริฐอย่างนี้ไง นี้ไง สังขาร สังขารมันยิ่งใหญ่อย่างนี้ไง

ที่เรามาวัดมาวากัน เราก็ทำบุญกุศลของเรา ทำคุณงามความดีของเรา นี้ไง ทำคุณงามความดีของเรา เราก็พยายามพัฒนาของเรา พัฒนาของเราเพื่อประโยชน์กับเราไง ประโยชน์กับเรา ผลของวัฏฏะๆ ที่เราเกิดมา

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราประสบความสำเร็จในชีวิตของเรา เราก็ปลื้มใจของเราว่าเราทำของเราอย่างนี้ ถ้าเรามีความอึดคัดขันของเรา เราก็พยายามชวนชวนของเรา เราทำมาอย่างนี้ เราทำมาอย่างนี้ไง

เวลาเราทำสิ่งใด เราทำบุญกุศล เราก็ว่านี่เป็นสิ่งที่เสียเปรียบ เวลาเราไปทุจริต ไปทำความผิดพลาดขึ้นมา เราว่านี่เป็นผลประโยชน์ของเรา เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผลที่มันให้มาก็บอกว่าไม่พอใจๆ

ไม่พอใจก็เพราะว่าเอ็งทำมาทั้งนั้นนะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว กรรมที่กระทำมามันเป็นกรรมของเราทั้งนั้นนะ สิ่งที่ทำมาๆ แต่สิ่งที่ทำมาๆ เรามีสติสัมปชัญญะหรือไม่ ถ้ามีสติสัมปชัญญะ เราขยับขยับของเราๆ อดเปรี้ยวไว้กินหวานๆ ต้องมีสติมีปัญญามันขึ้นมาไง สิ่งที่มี

สติปัญญามันต้องคนที่มีอำนาจวาสนา มันถึงรู้ความรู้สึกนึกคิดของเราได้ ความรู้สึกนึกคิดที่มัน
เผาผลาญ ในหัวใจนี้ ถ้ามันเป็นกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันก็สุ่มไปๆ ไปสุ่มขอนเผาผลาญ
หัวใจของตน แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ เป็นธรรมมันต้องมีสติ ต้องยับยั้ง ต้องพยายามดับไฟ ถ้า
พยายามดับไฟๆ

ไฟกับน้ำ ถ้าเป็นพื้นเป็นไฟมันเผาผลาญไปหมดทุกที แต่ถ้าที่ไหนมีแหล่งน้ำ ที่นั่นมี
สิ่งมีชีวิต ถ้ามีแหล่งน้ำมีสิ่งมีชีวิตที่แหล่งน้ำ แหล่งน้ำ เราแสวงหาแหล่งน้ำ ธรรมะเป็น
ธรรมชาติๆ พอธรรมะเป็นธรรมชาติ คนที่แสวงหาที่ไหน มีแหล่งน้ำที่ไหนมันก็มีชุมชนที่นั่น นี่
ไง สิ่งที่ชุมชนขึ้นมาเพราะต้องอาศัยน้ำ เราก็ต้องอาศัยน้ำ

เวลาน้ำแล้ง นี่ไง ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าห้ามญาติๆ ญาติข้างพ่อกับญาติข้างแม่ยกทัพมาเพื่อจะชิงน้ำไปทำนาๆ ไง องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ มาห้ามญาติๆ “น้ำกับชีวิตอันไหนสำคัญกว่ากัน” เทศนาว่าการ
โปรดนะ “โอ้อโฮ! ชีวิตของคนมีคุณค่ามากกว่าน้ำ” ก็ยกทัพกลับไป หน้าที่ ๒ มาก้ออีก หน้าที่ ๓ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ไปห้าม รบราฆ่าฟันกันเพราะแย่งการน้ำๆ

นี่ไง เวลาน้ำแล้ง น้ำหลาก มันเป็นความทุกข์ความยากไปทั้งนั้นนะ แต่คนก็ต้องอาศัย
แหล่งน้ำนั้น นี่เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นสภาวะธรรมชาติ แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสอน อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เรามีความเชื่อมีศรัทธาของเรา เรามาวัดมาวาขึ้นมา ถ้าคนที่
มีอำนาจวาสนา ระดับของท่าน ระดับของศีล ระดับของภาวนา เราอยากจะทำภาวนา เวลาเวียนว่าย
ตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าคนมีสติมีปัญญานะ มันก็มีรสชาติอย่างนี้แหละ เราไม่เคยเกิดไม่เคยตายใช่
ไหม เราก็เคยเกิดเคยตายมาแล้วกันทั้งนั้น เคยเกิดเคยตายกันภพแล้วชาติแล้วขึ้นมาก็เป็นจริตเป็น
นิสัย

การเป็นจริตนิสัยนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พันธุกรรมของจิตๆ ตัดแต่งมา คนที่เกิดมาดี
เกิดมาทำคุณงามความดีของเขา เขาสร้างแต่คุณงามความดีของเขา ย้ำคิดย้ำทำจนเป็นจริตเป็น
นิสัย ถ้าเป็นนิสัย เขาคิดแต่เรื่องดีๆ เขาทำแต่คุณงามความดีของเขา คนที่เป็นคนพาลๆ ก็คนที่คิด
แต่จะเอาโรคเอาเปรียบเขา เป็นคนพาลอยู่ตลอดไป เกิดภพใดชาติใดมันก็เป็นคนพาลๆ อยู่อย่าง
นั้น นี่ไง เป็นตามจริตนิสัย

ถ้าจิตนิสัย คนที่มีอำนาจวาสนาขึ้นมา เขาคิดถึงว่า สิ่งที่เราที่เคยเป็นเคยมาแล้วทั้งสิ้น ถ้ามันเคยเป็นมาทั้งสิ้น ถ้าอย่างนั้นมันจะพ้นออกไปได้อย่างไร ถ้าพ้นออกไปได้อย่างไร มีศรัทธา ความเชื่อ ฟังธรรมๆ เพื่อความมั่นคงของเรา ถ้ายังไม่เชื่อก็มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีรัตนตรัยให้เราเป็นที่ยึดเหนี่ยว ยึดเหนี่ยวนะ เราหวังประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าหวังประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะพยายามฟังธรรมของเรา เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนาของเรา

นี่ไง ที่ไหนมีน้ำ ที่นั่นมีชีวิต ที่ไหนมีแหล่งน้ำ ที่นั่นมีชุมชน นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ เราอาศัยเขา เวลามันแล้ง เราควบคุมสิ่งใดไม่ได้ทั้งสิ้น เราไม่สามารถจะรักษาอะไรได้เลย เพราะเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็ได้เกิดมาแล้ว เกิดในวัฒนธรรมนี้เราก็ได้เห็นแล้ว นี่เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสังฆธรรม เป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธเราไง

เราได้เกิดมา เกิดมาในพระพุทธศาสนานี้เป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนา มีอำนาจวาสนา คุณิ เรามีพระเพื่อนนะ พระฝรั่งเขามาคุยกันนะ เขาบอกคนไทยเหมือนกบเผือกอบัวๆ อยู่กับพระพุทธศาสนาแล้วไม่รู้จักพระพุทธศาสนา เขาเป็นฝรั่งมั่งค่า เขาต้องศึกษา กว่าเขาจะศึกษา เขาค้นคว้า ค้นคว้าแล้วเขาจะบวช เขาต้องบินมาเมืองไทย เขาต้องมาบวชอยู่ในเมืองไทยนะ เขาบอกคนไทยเหมือนกบเผือกอบัว เขาบอกคนไทยเป็นกบหมดเลย เพราะอะไร เพราะอำนาจวาสนาไง ถ้าคนมีอำนาจวาสนามันก็จะชวนชวาย อยู่บ้านก็ทำได้ อยู่ไหนก็ทำได้

หลวงปู่ฝั้นท่านสอนนะ หายใจทิ้งเปล่าๆ โดยธรรมชาติของคน จับไข้ได้ป่วยไปโรงพยาบาล สัญญาณชีพ ไม่หายใจ มันจะเสียชีวิต เด็ดกลอดออกมา หมอตำแยต้องตีกันก่อนเลย ให้ร้องอูเว่ เออ! ชีวิตมาแล้ว นี่ไง สัญญาณชีพๆ เวลาหายใจเข้า หายใจออก สัญญาณชีพมันต้องหายใจของมันอยู่แล้ว แต่นี่หายใจทิ้งเปล่าๆ ขนาดหายใจด้วยวิทยาศาสตร์หายใจด้วยชีวิตนะ หลวงปู่ฝั้น พระอรหันต์ท่านถึงมองเลยว่าพวกนี้หายใจทิ้งเปล่าๆ พระจากยุโรปเขามาบวช เขาบอกคนไทยเหมือนกบเผือกอบัว

นี่คืออะไร นี่คือปัญญาของคนๆ ปัญญาของคนพัฒนาแล้ว มีวาสนาแล้ว หันมามองแล้วมันสังเวชใจ สังเวชตรงไหน สังเวช เมื่อก่อนเราก็เป็นแบบนี้ เราก็เป็นแบบนี้มาเหมือนกัน แต่เราก็พัฒนาของเราขึ้นมา อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เรามีการชวนชวาย มีการพัฒนาขึ้นมา

เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราจะขุดแหล่งน้ำของเรา เราจะขวนขวายของเรา เราจะสร้างคุณงามความดีของเรา ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว นี่เป็นธรรมสาธาดณะ เป็นธรรมะธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ เป็นพุทธภูมิ เป็นภูมิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ขวนขวายมา

เราเกิดมา สิทธิของเราที่หัวใจของเราใจ ถ้าหัวใจของเราจะ เราจะขุดแหล่งน้ำของเรา เราจะหาคุณธรรมในใจของเรา เราต้องหาใจของเราเจอ เห็นไหม เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ค้นคว้าหาใจของตบใจ ถ้าค้นคว้าหาใจของตบ ขุดบ่อน้ำ ถ้าใครได้เจอน้ำ เราได้น้ำของเรา

เวลาขุดไปเห็นน้ำซึมๆ โอ้โฮ! ดีใจๆ น้ำของเราจะ เดียวพอมันเหนียว มันวางมือ น้ำหายหมดเลย นี่ไง เวลาขุดไป ขุดไปด้วยกำลังของเรา ขุดด้วยความเพียรของเราจะ น้ำในบ่อไม่มีหรอก มีแต่น้ำเหงื่อ เหงื่อหยดต้งเลย นี่อำนาจวาสนาของคน

แต่ของเราๆ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ที่ท่านทำของท่าน ประสบความสำเร็จ ท่านมีสระน้ำของท่าน ท่านมีบ่อน้ำของท่าน ท่านมีสระน้ำที่ยิ่งใหญ่ของท่าน ท่านสามารถจูนเจือลูกศิษย์ลูกหาของท่าน ท่านสามารถเอามาชโลมในใจลูกศิษย์ลูกหาของท่าน เพราะท่านมีอำนาจวาสนาไป ใครมีอำนาจวาสนาขุดแล้วได้บ่อใหญ่ ได้ปลาตัวใหญ่ ได้สิ่งที่เป็นประโยชน์กับหัวใจนั้น

ไอ้ของเราขุดแล้วเกือบเป็นเกือบตาย ได้แต่เหงื่อ ได้แต่เหงื่อเพราะอำนาจวาสนาของคนไม่เหมือนกัน แล้วจะโทษใคร โทษใคร แก่กรรมไซ้ใหม่ กระทบกระทบเดียวทำให้สำเร็จมรรค ผลนิพพานหมดเลยหรือ แก่กรรมๆ มันแก่ที่ไหน

แก่กรรมๆ แก่ด้วยสตินี้ไง ด้วยสติด้วยปัญญาของเรา แก่ใจ แก่ใจพฤติกรรม แก่ใจ ความรู้สึกนึกคิด แล้วพยายามขวนขวายของเรา การแก่กรรมมันแก่กรรมที่นี้ กรรมคือการกระทำ สิ่งที่ทำมาๆ กรรมเก่า กรรมใหม่ แต่ในปัจจุบันนี้เราเป็นคนมีวาสนานะ เป็นคนมีวาสนา คุณไปโรงพยาบาล ถ้าไปโรงพยาบาลมีหมอ มีเครื่องมือแพทย์ มียาพร้อม เรามีโอกาสรักษานะ นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อม ธรรมโอสถ

ไอ้คนที่มันปฏิเสธโรงพยาบาล มันปฏิเสธสิ่งใดเลย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันก็โอด โอยอยู่ในป่าในเขานั่นนะ นี่ก็เหมือนกัน สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตรงหน้าเลย ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราไปโรงพยาบาลมีทุกอย่างพร้อม เข้าไปหาหมอรักษาได้เลย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราชวนขวยของเรา ชรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมโอสถมันมีอยู่พร้อม ถ้ามีอยู่พร้อมแล้วถ้ายังปฏิเสธอยู่ คนที่ไม่รู้เขาปฏิเสธ เขาไม่เชื่อ นั่นก็เรื่องของเขา ไอ้เราทั้งรู้ทั้งเห็น ทั้งมีสติปัญญา แล้วทำไมไม่ชวนขวยเขา ทำไมไม่ทำให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา เราถ้าทำความจริงของเราขึ้นมา นี่ไง มันจะชুব่อแล้วมันจะได้เหงื่อ เหงื่อไหลไคลย้อย มันก็เป็นวาสนาของเราไง

คนบ่อน้ำตื้น คุณเขาชุดไปแล้ว ลงทุนลงแรงไม่ทำอะไรเขาก็ได้น้ำของเขา แล้วน้ำของเขา ถ้าเขารักษาของเขาดี น้ำของเขา เขาคควบคุมได้ มันจะแล้ง มันจะน้ำท่วม น้ำหลาก เขาก็มีบ่อน้ำของเขาไว้ใช้ของเขาเป็นส่วนตัวของเขา นี่เขารักษาของเขาได้ นี่ชีวิตของเขา นี่ไง ของเราก็เหมือนกัน ถ้าบ่อน้ำเรามันเป็นบ่อน้ำลึก เราอยู่ในที่ดอน เราจะชุดมากน้อยแค่ไหนเราก็ชุดของเรา

แหล่งน้ำ แหล่งน้ำในโลกนี้มันมาสองทาง หนึ่ง น้ำมาจากใต้ดิน น้ำจากตาน้ำ แล้วน้ำมาจากภูเขา น้ำมาจากฟ้า น้ำมาจากฟ้ามันละลายมันก็เป็นแหล่งน้ำ นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติไง

แต่ถ้าของเราๆ เราศึกษา เราค้นคว้า เราหาของเราขึ้นมาได้เอง ถ้าค้นคว้าหาของเราได้เอง ปัจจัตตัง สันติภูมิจิโก ถ้าใครมีสัจธรรมในหัวใจ หลวงตาเวลาท่านบรรลुरुธรรมนะ ท่านกราบแล้วกราบเล่า กราบด้วยความเคารพนบอบ กราบด้วยความมหัศจรรย์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรม “รู้ได้อย่างไรหนอ รู้ได้อย่างไรหนอ มันมหัศจรรย์” ทั่วๆ ที่ตัวรู้นะ

แต่ไอ้พวกเราไม่รู้ เก่งเลย ๕ ประโยค พระไตรปิฎกอ่านได้จบสิ้น รู้ทุกเรื่องที่พระพุทธเจ้าพูด รู้ไปหมดเลย กิเลสท่วมหัว นี่ไง แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านรู้ของท่าน ท่านบอกพุทธ ธรรมสงฆ์รวมลงเป็นหนึ่งในหัวใจของท่าน กราบแล้วกราบเล่า กราบด้วยความซาบซึ้ง นี่ถ้ามันเป็นจริง ถ้ามันเป็นจริง ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติได้จริง ลงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันลงมาก ลงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลงสัจธรรม ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านลงใจในธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเคารพทั้งนั้นนะ

แล้วเขาบอกว่า พวกนี้ไม่มีการศึกษา ไม่เรียนมาก่อน ไม่เคารพพระพุทธเจ้า

เคารพจากหัวใจ หลวงปู่มั่นนะ ถ้ามีอักษรอยู่ที่ไหน หนังสือวางอยู่กับพื้น ท่านนั่งไม่ได้ ท่านยกขึ้น ท่านบอกอย่างนี้เป็นสิ่งที่สื่อธรรมะได้ ท่านเคารพ ไม่ใช่ว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเคารพถึงสิ่งที่สื่อธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

หลวงตา คุณติ เวลาท่านกราบแล้วกราบเล่าๆ แล้วท่านบอกเลย เขยิบหัวพระพุทธเจ้าไป แสดงธรรมๆ เขยิบหัวพระพุทธเจ้าไปคือข้ามพ้นจากวินัยไง ข้ามพ้นจากข้อห้ามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาข้อห้ามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ ธรรมและวินัย ธรรมที่เราแสดงแล้ว วินัยที่เราบัญญัติไว้แล้ว จะเป็นศาสดาของเธอๆ นี่เคารพไหม ถ้าเคารพ พระองค์นั้นจะเป็นพระที่ดีขึ้นมา ถ้าไม่เคารพ มันเนรคุณ มันเขยิบหัวพระพุทธเจ้าไป แล้วมันจะเอาคุณงามความดีมาจากไหน

นี่มันเอาคุณงามความดีมาได้ แล้วเราจะเอาคุณงามความดี ถ้าเรามีคุณงามความดี เราต้องเคารพบูชา เคารพบูชา เคารพจากหัวใจ คนเรานะ มันมีวิกฤติในชีวิตทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาไปกับพระอานนท์ ที่เขาเกิดภัยแล้ง ชาวบ้านไม่มีอาหารใส่บาตรเลย บังเอิญมันมีผู้เลี้ยงม้า เป็นนายร้อยค้ำม้ามา เขาเดินทางมา เขามีอาหารของเขามาด้วย เขามีข้าวกล้องเอาไว้ให้ม้ากิน เขาเอาข้าวนั้นนะใส่บาตร

พระอานนท์ได้มา ภิกษุทำอาหารให้สุกเองไม่ได้ เอาข้าวนั้นมาแล้วก็เอาหินบดให้เป็นแป้ง เอาน้ำพรหม ไปถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาให้อยู่อย่างนั้นนะ นี่ไง นี่ขนาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาท่านจะปรินิพพาน จะฉันทน้ำ น้ำขุ่นเป็นโคลนเป็นตม “อานนท์ ตักให้เราหน่อย เรากระหายเหลือเกินๆ”

แล้วเวลาเขาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นเพราะเหตุใด

ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำมา เศษกรรม เศษกรรมที่ได้ทำมามันให้ผลอย่างนั้นนี่ไง เราจะบอกว่าถ้ามันเป็นจริงๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีสิ่งใดตกค้างในใจเลย พระอานนท์ต่างหากที่ไปเห็นเหตุการณ์นั้น พระอานนท์ต่างหาก พระอานนท์เป็นพระโศคาบันนะ ยังทิ้งยังอิงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเวลาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า “มันเป็นเช่นนั้นเอง อานนท์ มันเป็นธรรมชาติ อานนท์” ท่านไม่สนใจสิ่งใดเลย เพราะหัวใจที่ยิ่งใหญ่ ธรรมที่มันยิ่งใหญ่ เวลามหัศจรรย์ในหัวใจ คุณติ อนาคตังสญาณ พุทธกิจ ๕ เล็งญาณ ๑ โลกธาตุ รู้แจ้งไปหมด เห็นทุกอย่างที่มันจะเป็นไป

แล้วสิ่งนี้ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุๆ สิ่งที่เป็นเศษกรรม เศษที่เหลือมา เศษที่ได้ทำมา เศษของมันที่ได้ทำมา เราไปปฏิเสธมันได้อย่างไร แล้วสิ่งที่คุณงามความดีที่ได้สร้างมา คุณติ อนาคตังสญาณ รู้แจ้งโลก ๑ โลกธาตุ บัญญัติไว้เลยว่า อนาคตวงศ์จะเกิดขึ้นอย่างไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว กิ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอย่างไร

เวลากิ่งพุทธกาลพระพุทธศาสนาเจริญหนหนึ่ง แล้วเจริญที่ไหน เจริญที่ครูบาอาจารย์เรา ได้มาพื้นฟู พื้นฟูที่ไหน พื้นฟูให้จิตใจเราเป็นธรรม พื้นฟู พระพุทธ พระสงฆ์มันมีอยู่แล้ว พระธรรมๆ เวลาสังฆกรรมมันเกิดขึ้นมาแล้ว แล้วเราก็มาวัดมาวากัน เราก็มายกขวนขวายตรงนี้ไง ถ้าขวนขวายตรงนี้ เราขวนขวายของเราเราทำเพื่อประโยชน์กับเรานะ

ที่ไหนมีแหล่งน้ำ ที่นั่นมีชีวิต ของเรามีแต่ไฟกิเลสมันแผดเผาณะ ถ้าไฟกิเลสแผดเผา ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ สอนให้ดับไฟในใจของตน ดับความทุกข์ ความยาก ความเครียด ความทรมาน นี่ถ้ามีสติปัญญา

หลวงตาท่านสอน ฝ่ามือกั้นคลื่นทะเลได้ พายุม่า ฝ่ามือกั้นได้ ฝ่ามือ นั่นคือสติ คนที่มีสติแล้วฝึกหัดไว้ สตินั้นจะยับยั้งความคิดที่มันเผาผลาญหัวใจ เพราะผลอ ความคิดมันถึงเผาแล้วเผาแล้ว ถ้ามีสติยับยั้ง เอ๊ะ! ความคิดนั้นจะดับลง ความคิดจะดับลงต่อเมื่อสติเราสมบูรณ์ ถ้าเราฝึกหัดสติ เราสามารถยับยั้งไฟที่แผดเผาในใจได้

หลวงตาท่านเปรียบเทียบ ท่านพูดประจำ เราฟังแล้วมันกินใจ ท่านบอกว่า ฝ่ามือสามารถกั้นคลื่นทะเลได้ ฝ่ามือ นั่นคือสติ สามารถกั้นพายุที่โหมรุนแรงในทะเลได้ เวลาความโลภ ความโกรธ ความหลงที่มันโหมพัดในหัวใจของเรา เวลามันทุกข์มันยากนะ เวลาเราโกรธ เวลาเราหลงไหลในสิ่งที่เราต้องการ มันพัดมันกระหน่ำหัวใจของเรา ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะทบทวน เอ็ง

จะบ้าหรือ เอ็งคิดไปทำไม นี่มันยับยั้งได้หมดเลย นี่ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมโอสธที่ประทานไว้

โรงพยาบาลที่มีหมอมียาไว้ทั้งหมดทั้งนั้น ไอ้พวกเราต่างหากอวดดีอวดเก่ง แล้วไม่เคยใช้ยานั้น แล้วไม่เคยแสวงหายานนั้น ถ้าได้มียาๆ มา มีการศึกษามา มันฉลาดกยา มีแต่ฉลาดกยา ไม่มีตัวยา

เราฝึกหัดๆ ฝึกหัดให้มันเกิดในตัวเรา ถ้ามีสติขึ้นมา เราต้องการธรรมโอสธ เราต้องการยาในหัวใจของเรา เห็นไหม มันดับไฟทุกข์ไฟยากในใจเราได้นะ มันมีคุณค่ามากนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีคุณค่ามาก แต่พวกเรามันพวกผิวเผิน จับจด ทำสิ่งใดแล้วไม่ได้ผล แล้วโทษใครไม่ได้ โทษความไม่เอาไหนของตนเอง เอวัง